

Przemysl-i kirándulás

A Miskolci Lengyel Önkormányzat 2015. augusztus 20-22 között 20 fővel kirándulást szervezett Przemysl és környékére. Kifelé utazva délután a Duklai kastélyban lévő Történelmi Múzeumot tekintettük meg. A kastélyt 1765-ben Jerzy August Wandalin Mniszecz építtette, a XIX. században pedig a Męciński család tulajdonában volt. A II. világháborúban súlyosan megsérült, az 1960-as években állították helyre. Azóta múzeumként funkcionál. Kiállításai bemutatták a város történelmét, szerepét az első, majd II. világháborúban. Az udvaron II. világháborús nehézfegyverek voltak kiállítva, a kastély mögött pedig 10 hektáros park volt. A sok szlovákiai terelés után hosszabbra nyúlt utazásunk után jó volt itt megpihenni.

Péntek délelőtt két különböző típusú első világháborús erődöt néztünk meg. Ez név szerint az egyes, a Salis-Soglio, ami gyalogsági erődnek készült, a másik a 15-ös számú „Borek” pedig egy páncélkopolás tüzérségi erőd volt. A Monarchia az 1860-as évektől az orosz támadástól tartva mintegy 50 évig szórta a pénzt a Przemysl-i irány erődrendszerrel történő lezárására, de mint ezt a történelemből tudjuk kevés eredménnyel, magyarul nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Volt helyette két, sok áldozattal járó ostrom, a védők kiéheztetése, az erődök felrobbantása és 80 ezerre tehető hadifogoly veszteség a Monarchia soknemzetiségű hadseregének. Elhagyva a Lengyel-ukrán határon lévő erődöket az Osztrák-Magyar katonai temetőbe mentünk, ahol koszorúzással róttuk le tiszteletünket a 100 évvel ezelőtt elesett magyar katonák emlékművénél. Sok Miskolci 10 honvéd alusza itt örök álmát.

Délután a Krasiczyni várkastélyba látogattunk. A hatalmas épületegyüttest a XVI-XVII. században Stanislaww Krasicki kezdte el építeni, majd fia Marcin fejezte be. A prospektusban a következő állt: Európa egyik legszebb reneszánsz korabeli várkastélya. Ez így igaz. Mikor megérkezik az ágyukkal őrzött bejáratához a látogató egy viszonylag kis épületnek gondolja szemből. De amikor bemegy a hatalmas várudvarra egyszerűen eláll az ember lélegzete a látványtól. A II. világháborút szerencsésen átvészelte, gyönyörűen rekonstruálták és szépek a berendezési tárgyak. A nem rég felújított kápolna pedig csodálatos! E sok látnivaló után jól esett a fagyú kehely a várpresszóban. De még ez után jött a következő meglepetés, a mintegy 20 holdas ősfákkal, cserjékkel szegélyezett park, melyet a Sapiecha család alakított ki. Fiúgyermekük születésükkor tölgyet, lány esetén hársfát ültettek. Az utódok neveit és születési dátumát a fák mellett elhelyezett táblák jelzik. Van belőlük bőven, mert akkor nagy volt a gyermekáldás.

Szombaton délelőtt a várossal ismerkedtünk. A XIX. században épült vasúti pályaudvarának mérete mutatta a város egykori fontosságát. Szépen felújították, de csak lézengnek benne az utasok. A főtéren megfogtuk Svejk pipáját, mely a legenda szerint szerencsét hoz, megtekintettük a katedrális, majd Kázmér király egykori várában időztünk. A 2012-ben befejezett felújításnak köszönhetően itt sok látnivaló volt, a bástyáról szép panoráma kilátás nyílt a városra.

Befejező programként a San folyó mellett 1939-41 között kialakított Molotov vonal egyik bunkerjét, szám szerint a 8813-t néztük meg. Lengyelország 1939-es német-szovjet megszállásakor a két nép között még nagy volt a barátság, de annál kevesebb a bizalom Sztálin részéről. Ezért kezdték meg ezeknek a bunkeroknak a kiépítését, melyekből akkor a városban 18 készült. A 8813-t egy hagyományőrző civil szervezet újíttotta fel és tette látogathatóvá.

Fájó szívvel hagyta ott csoportunk ezt a szép fekvésű Galíciai várost. Úgy gondoljuk, hogy legalább egy hétre lenne szükség a sok látnivaló megtekintéséhez. Tehát ide vissza kell még térni!